

Prăbușirea lui Icar

Doru Davidovici

Întâi, nimeni n-a observat nimic...

Plugarul întorcea brazdele gândind la pâinea cea de toate zilele,
Micul cioban privea atent la cer, încercând să vadă stelele,
Bătrânul câine dormita; îl adormise pacea zilei, firește,
Iar pescarul aștepta cu undița-n apă;
Pescarul dorea numai pește.

Și doar marinarii de pe corabia care trecea prin strâmtoare,
Întorcându-se dintr-o lungă călătorie pe mare,
Doar ei, obișnuiți cu șoaptele undelor, numai lor parcă...
Ii s-a părut...

câteva pene învârtejite

Câteva cercuri pe fața apei, iute de valuri strivite,
Parcă cineva a strigat, parcă cerul sau marea
Și ziua... cum i s-a întunecat lumina plină, strălucitoare
Aici, în tabloul ăsta liniștit și curat e cineva care moare?
Nu se vorbește de moarte în culorile limpezi ce Bruegel pe pânză le-a ntins.

.....
A fulgerat însă zarea, a clipit și s-a stins.